

Velkommen i den grønne skov.

Denne beretning starter egentlig allerede i efteråret, med udsendelse af aftenskolernes mange tilbud om snart alle tænkelige emner. Iblandt dem er der eet, som for os skiller sig ud fra alt andet, nemlig tilbud om seks traveture i Rold Skov i foråret 1987. Dette er lige sagen, vi skynder os at blive meldt til og få betalt, så vi er sikre på at få en plads på holdet. Vi har så kun at vente på, at det planlagte program skal blive tilsendt.

Første mødedag er søndag den 15. marts, stillested er parkeringspladsen ved Rold Stor Kro. Det første syn som møder os, da vi slår øjnene op om morgenen, er at sneen vælter ned, vi ser på hinanden, hvad er det, som vi er ved at begive os ud i? Jeg prøver forsigtigt at ringe turlederen op, det kunne jo være, at han har aflyst dagens program. Men jeg kan høre på hans tonefald, at han er meget forbavset over, at jeg kunne få sådan en syg idé.

Altså, bare på med klunset, og så af sted. Ved ankomsten går turlederen, forfatteren m.m. Helge Qvistorff rundt og byder hver enkelt velkommen. Af 70 tilmeldte mangler der dog ca. 30 personer. Vi andre føler os dermed lidt barskere, selvom snevejret nu er hørt op.

Snart går turen rask af sted langs en af hærvejens gamle ruter gennem skoven, og op mod skovtårnet. Dette tårn er bygget på initiativ af skovrider Jens Hvass, og herfra er der en storslået udsigt over området. Qvistorff forsikrer at tårnet ikke vælter, trods kraftige gængende bevægelser øverst oppe.

Næste stop er i Troldeeskoven, med de over 300 år gamle bøge, som vokser på bøgens nordligste naturlige grænse, disse er en særlig art med en dekorativ forkrøblet vækst. Ved det øjetræ, som kaldes Prinsessestræet, fortæller Qvistorff en anekdote om et gastronomisk selskab, som efter en kraftig middag, og en fugtig nat på kroen, ville med ham ud på morgentur. Formanden, som var stor og kraftig, deklarerede at ingen gik gennem øjet før end han, men ak, halvvejs igennem sad han urokkelig fast, trods hjælpende fødder bag fra. Så kunne det også være lige meget, resten af selskabet gik hjem. Nu var gode råd dyre, manden var ved at få panik. Qvistorff så kun en udvej, ned på kroen og hente grøn sæbe, og ved hjælp af dette fik han manden lirket baglæns ud delle for delle.

Vi fortsætter mod syd gennem vekslende terræn, og flere stop med god forklaring om hvad vi ser, og tænk, midt i skoven støder vi på en stendysse, det betyder, at på dette sted har der levet mennesker for flere tusind år siden. Ved Tveden ser vi bl.a. på såkaldte jordfaldshuller, navnet Tved er olddansk og betyder rydning.

Nu begynder trætheden at melde sig, vinterens lave legemlige aktivitet hævner sig, lårmusklerne værker, men kan de andre følge med, kan vi også. Endelig når vi frem til en foderplads for skovens dyr, her gør vi også holdt og indtager vores klemmer, kræfterne vender tilbage til sidste etape.

Denne går langs Urskoven ned mod Store Stendal, som er en mægtig smeltevandsrende efter sidste istid, vi er nu på grænsen af Rebild Bakker. Herfra går turen op gennem hulvejen kaldet Sandhulen. I gamle dage, da man drev stude sydpå, var dette sted ideelt til overnatning, man behøvede blot at postere en mand i hver ende af vejen, for at have hold på dyrene. Snart efter er vi tilbage ved bilerne. En hård tørn, men en stor oplevelse rigere.

I dag starter sommertiden, altså en time før op, mødested "Den Jyske Skovhave". Den første begyndelse til skovhaven går helt tilbage til lige før århundredeskiftet, hvor skovrider Hintz, trods modstand fra højere sted, plantede nye træarter. Flere af disse og deres efterkommere kan ses endnu. Men den egentlige ære for skovhaven som den er anlagt i dag, tilkommer Jens Hvass.

Herfra går turen forbi Mosskovgaard mod Mossø, og efter to forsøg rundt om søen, finder vi vejen til Jamborettepladsen. Her har man også som FDF'er prøvet lejrlevets glæder, selvom den er anlagt for spejderne.

Gennem bøgeskoven og under banen er vi fremme ved Store Økssø, på denne tur rundt raster vi ovre ved åkanderne, hvor der er dejligt læ for den skarpe vind. Deltagerne stilles frit, om man vil med en tur ind i sønderskoven og bese skovens største kæmpehøj, men da det er om at få det hele med, tages denne tørn gerne.

Ved Rebild Skovhuse er vi ude på åbent land, selvom vi befinder os midt i skoven. Sådan har det ligget siden oldtiden, hvilket fortæller os, at her har bonden levet og dyrket sin ager i generationer. På vejen tilbage til Skovhaven, passeres Havemosen med flotte enebærbuske, men hvordan vi kom tilbage til østsiden af banen, har vi ingen erindring om, dagens strabadser var ovre.

Den tredje tur foregår i Vesterskoven. Fra Tveden vandrer vi gennem Aldalen ned mod Lindenberg ådal, undervejs ses en mindsten for Adelshærens rute mod Svenstrup i 1534, hvor den blev slået af Skipper Clement under datidens uroligheder. Efter en nedstigning på 60 m, er vi fremme ved åen og vadestedet hvor hæren passerede den. Her findes en springkilde, hvor vandet står et par meter i vejret, men kilden er egentlig det man kalder en artesisk brønd. Fra dalbunden går vi op mod "Enebærstykket" hvor 10 meter høje enebærtræer ses omgivet af store og ældgamle bøge. I denne middelalderkov kan man virkelig føle den anderledes stemning, som råder her, end i den moderne produktionsskov.

Undervejs fortæller Qvistorff som sædvanlig om alt hvad vi ser, men også anekdoter om egnens gamle personligheder, bl.a. om "Bette Jens" og "Artollerist Niels".

Efter spisepausen fortsætter vi mod grev Schimmelmans gamle jagtslot, det er jo i Lindenburgs distrikt vi befinder os. Ved slottet findes den smukke Teglsø, som er kunstigt anlagt og har sit navn efter et teglværk, som tidligere lå på slottets plads.

På hjemturen passeres "Enebærstykket" igen, og lidt senere skovens største jordfaldshuller, som er opstået ved at humussyre er sivet ned, og har nedbrudt kalken i undergrunden.

Næste tur foregår i Nørreskoven på Buderupholm distrikt. Efter start fra p-pladsen ved Frueskoen tages første stop ved Teglgården hvorfra der er udsigt over åen mod det gamle Buderupholm gods.

Herfra er der ikke langt til et særdeles kønt naturområde ved navn Skadsholm. Navnet siger os, at denne bakkeø i sin tid har været helt omgivet af vand. I dag ses dette græsklædte område helt omgivet af kæmpestore ege og bøge, og ind imellem en storslået udsigt til alle sider.

På vej mod Lille Blåkilde passeres indhegningen med Frueskoene, det er dog for tidligt på året at se dem i blomst. Trods navnet, er Lille Blåkilde Danmarks mest vandgivende kilde, med 150 liter pr. sekund, det skulle svare til forbruget i en by som Frederikshavn. Herligt at færdes i naturen på steder, hvor man endnu kan slukke sin tørst uden risiko for sundheden. Fra ådalen går det ad stigende terræn op gennem skoven mod Sibjerg, undervejs ses mange interessante ting, heriblandt oldtidsveje og et vandhul, som Qvistorff forklarer, er en "Kjaal", hvilket er en middelalderbrønd. Her kom datidens mennesker langvejs fra, for at hente deres drikkevand.

Det sidste besøg i dag gælder Statens Proveniensforsøg, hvor man lader forskellige bøgarter vokse, for at se hvordan de trives her i skoven. En skøn tur med herligt solskin er slut.

På mors dag, hvor skoven nu står i fuldt flor med nyudsprungne bøge, skal vi besøge den del af skoven, som ligger øst for Madum Sø. Vi mødes ved søen og går straks mod "Langmosen", undervejs kan der pga. stormfaldet i 1981 opleves et tilbageblik med udsigt over den 212 ha.

store sø. Den særprægede Langmose er et stykke uberørt natur, som aldrig har været dyrket. Den strækker sig kilometerlangt og danner skel imellem Lindenberg og Willestrup distrikter. Det er en såkaldt højmosé, som er opstået i en lavning i terrænet, uden afløb og med højt grundvand.

Da mosen er for våd til passage, tager vi vejen norden om og forbi Lindenburgs skovfoged-bolig, Thorup Hedegård. Her fortæller Qvistorff lidt om egnens og gårdens historie.

Da vi er nået rundt til sydsiden af mosen, er vi igen i Willestrup distrikt. I dette kønne morænelandskab, hvor naturen viser sig fra sin bedste side, holdes dagens rast. Moræne er forskellige slags jordaflejringer, skabt af isen under sidste istid.

Ved sidste stop i dag, er vi tilbage ved Madum Sø. Den er enestående ved at vandet er meget klart, det er fordi dens surhedsgrad næsten forhindrer nogen algevækst. Den er Himmerlands største sø, med en dybde på op til 9 m. Den sidste historie inden vi skilles for denne gang, handler om en borg, som ifølge sagnet skal være sunket midt ude i søens vand.

Modsat starten i kulde og sne, slutter vore ture, på denne den 24. Majdag, i sommer og sol. Vi besøger området i Rebild på begge sider af hulvejen.

På den sydlige side er stedet kendt af enhver, her findes Rebild Nationalpark med de mange historiske minder. Vi bliver inviteret indenfor i Hyldgaardsminde, hvor de kongelige og andre prominente gæster mødes inden Rebildfesterne. Vi ser Kimbrerstenen, som er et mægtigt stykke rombeporfyr, som isen har ført herved fra Osloegnen. Vi er indenfor i Blokhuset, som skal flyttes op ved siden af Top-Karens hus. Begge huse er i dag indrettet som museum for en del af den amerikanske og den danske kultur. Det er meningen at nedlægge museet i Top-Karens hus pga. svigtende besøg. Det er nok en stor fejl, da de to huse netop vil kunne supplere hinanden, og fortælle en masse om baggrunden for den udvandring, som har fundet sted.

Efter en tur op over Sønderkol på 102 m. bevæger vi os over på nordsiden af hulvejen, her skal vi igen lige så højt til vejrs. Undervejs hører vi om krybskytten Lars Kjær. Det siges, at han som ca. 90 årig fik det 3. Hold tænder. Engang han blev spurgt, om han havde nogen forklaring på det, svarede han: "Det er nok Guds mening a blyvver møj gammel".

Nu går det atter nedad og nedad, 100 meter ned mod Ravnkilde, oh, hvilket syn da vi når frem, her har en engel placeret en lang række øl og vand ude i kildens klare løb, lige stedet at holde frokost. Tak skal du have Fru Qvistorff.

Igen går det stejlt op mod Ørnebjerg, her ses ruinen af villaen som engang var rammen om egnens åndsliv. Her kom bl.a. Niels Bohr og mange af polarforskerne.

Lidt længere henne anes resterne af huset hvor Peter Ørnebjerg boede, og endnu et stykke vej henne lå "Timandens" hus. Det fortælles at han kaldte sig sådan for at overgå en fiskehandler, han havde arbejdet for i Aalborg. Han hed Niemann.

Inden vi når tilbage til p-pladsen, bringes vi tilbage til nutiden og fremtiden, vi passerer det nye kongres- og kursuscenter, som er under opførelse i Rebild. Det var egentlig en passende afslutning på en perlerække af naturoplevelser med indlagt historie i.

Tak til Helge Qvistorff, og tak til vore med-deltagere. I var hyggelige mennesker, som man tydeligt mærkede, holdt af naturen og ville værne om den.

Hermed var turprogrammet slut, men heldigvis startede der et nyt op samme efterår.

Det hænder, at ting som man troede var slut dukker op igen. Dette gælder heldigvis også for de gode oplevelser. Vi har i dette tilfælde fået tilbud om at genoptage vore pragtfulde ture i den dejlige Rold Skov.

Efter en pause på fire mdr. mødes vi atter med Helge Qvistorff, for at genopleve skoven når

den ”falmer trindt om land”. Dette er også et gensyn med mange af vore tidligere meddelagere, så starten går med at hilse på, og mindes de forgangne oplevelser.

Mødestedet er ved det gamle Konradsminde glasværk midt i Nørlund Skov. Denne udgør sammen med Torstedlund Skov, den vestligste del af det samlede areal.

Disse skove ejes i dag af stiftelsen ”Nørlund”, og drives samlet som Nørlund distrikt. Den landbrugsmæssige del af godset Torstedlund, hvor vi gør et kort ophold, er dog forpagtet ud som en selvstændig gård.

Vi fortsætter ad vejen mod Aardestrup, men drejer kort efter atter ind i skoven, på vej ned mod Lindemborg ådal. På turen passerer vi ”Flyverstenen”. Denne er rejst som et minde over 11 flyvere i Engelsk tjeneste, disse blev skudt ned i krigens allersidste dage, nemlig den 20. April 1945. Det fortælles, at de blev begravet 3 gange. Efter styrtet gravede tyskerne dem blot ned i skovbunden, men da stedet senere blev fundet, fik de en kristen begravelse på Aardestrup kirkegård. Dette var dog ikke tilfredsstillende for de engelske myndigheder, fordi flyverne ikke var placeret efter rangorden. Altså måtte de endnu engang graves op, for endelig at kunne finde deres sidste hvilested i fred.

Vi fortsætter rundturen gennem meget vekslende terræn og beplantning, og da Qvistorff er lidt af en drillepind, foregiver han på et tidspunkt, at han har tabt orienteringen. De ”klogeste” af os prøver at hjælpe ham med at finde verdenshjørnerne ved hjælp af solen og andre ting, men da vi kort efter passerer Nørlund savværk, går det op for os, at han har taget kraftigt ”gas” på gamle Spejdere og FDF’ere. Thi kort efter er vi atter tilbage ved vore biler, efter endnu en dejlig dag i den store skov.

Morale: Herefter får Hr. Qvistorff lov til at ”sejle sin egen sø”.

I det skønneste efterårsvejr, mødes vi næste gang for enden af Skovvejen i Arden. På trods af at det er svært at vælge, var vi mange som blev enige om, at dette blev den smukkeste og bedste tur, som vi havde oplevet af dem alle til nu.

Ad ”Kærlighedsstien” begav vi os gennem statsskoven, mod den del af Lindemborgs areal, som kaldes Rold Østerskov. Et langt stykke af denne vej går gennem bøgeskov, som nu stod klædt i efterårets flotteste farvepragt. På vejen passeres Fåresø Mose, den er et ualmindeligt flot stykke natur, tillige er den meget dyb. Der har været sænket en lodline på 45 m. ned, uden at ramme bunden.

Længere fremme på turen kommer vi til Hesselholt Skov, her står skovens højeste træer, som har overlevet novemberstormen i 1981. Lægger man nakken tilbage, er højden at sammenligne med Aalborgtårnets.

Senere besøger vi to af skovens største og kendteste jordfaldshuller. Ved ”Røverstuen” hvor vi raster i dag, får vi beretningen om Røverne fra Rold. Qvistorff meddeler at det vil tage ca. 5 kvarter, hvortil en ung mand replicerer: ”og det er endda uden detaljer”. Dette blev dagens bedste bemærkning.

Ifølge overleveringen var Røverstuen først i 1800-tallet skjulested for 3 af datidens berømteste røvere. Disse var ledere for mange af landsdelens andre røvere, som på et tidspunkt skal have været oppe på et antal af over 200 personer.

Den ene af røverkongerne hed Johs. Jensen, Stenild, kaldet ”Bettefanden”, dennes arbejdsområde var mest fra Aalborg og syd på i Himmerland. Det siges, at Bettefanden fik dette navn, fordi han engang brød ind til en rædselsslagen kone, iført en kohud med horn og det hele.

Den anden røvers navn var Lorentz Meyer, han var den som var anfører i området fra Aalborg og mod nord.

Den 3die beboer var et quindtimmer kaldet ”Petronillen”, og hun skal have været den værste af dem alle. Tillige var hun elskerinde for Lorentz Meyer. Hendes rigtige navn var Ane Pernille Andersdatter.

Da røverbanden endelig blev fanget, blev hovedpersonerne ved retten i Aalborg i 1843, hver

dømt til kagstrykning med 27 slag. Efter appel, blev denne dom året efter stadfæstet af højesteret.

I modsætning til alle andre, sagde Lorentz Meyer ikke et ord under piskningen. Han blev derfor af bøddelen benådet for det sidste slag, men dette forlangte han selv, som sin ret, at få også. Det siges, at Petronillens bryster blev sorte efter den hårde behandling.

Det store hul ”Hestegraven” har også sin legende, idet det siges, at netop som hullet opstod, passerede der en hestevogn med et brudepar hen over stedet. Jordskredet var så stort, at det opslugte både vogn, heste og mennesker, således at de aldrig siden er fundet.

Mere realistisk er det nok, når det fortælles, at hullet har fået sit navn, fordi det var velegnet til at gemme og bevogte heste i under krigen i 1864.

Det sidste sted vi besøger i dag er ved Hvass Sø. Denne er, som navnet antyder, anlagt af skovrider Jens Hvass i 1953. Ved at bygge en dæmning over en lille bæk, er det lykkedes at skabe et dejligt vandmiljø på dette sted. Rundt om søen er der plantet en række eksotiske træarter, som man kan studere navnene på ved hjælp af små skilte, som er anbragt hvert sted. Hermed var en dejlig dag slut. Vejret var lunt og fugtigt, men dette bevirkede kun, at skovens farver og dufte kunne opleves med en ekstra intensivitet.

Hvor ofte har man ikke færdedes på vejen mellem Skørping og Rebild, uden egentlig at kere sig om, hvad der gemmer sig af interessante ting i dette område af Rold Skov.

I dag den 1. november, mødes vi på Skørping skole, turen går derfra mod syd gennem Brændeskoven og forbi skovløberstedet Kobberkrog. Herfra drejes atter mod nord, og snart efter finder vi en 7000 år gammel Jættestue. Fantastisk at tænke på, hvordan forfædrene med deres små hjælpemidler har kunnet magte at arbejde med så store sten. Ved Jættestuen beretter Qvistorff om en gammel eneboer, som indtil for få år siden formåede at leve helt ubemærket i en primitiv hytte ikke langt herfra.

Efter kort tids søgen, står vi pludselig ved den lave hytte, hvori der stadig findes nogle få ejendele, bl.a. en lille brændeovn. Det er egentlig utroligt, hvor få midler der skal til, for at mennesket kan klare sig, det kan godt give stof til eftertanke, hvis man som et modstykke tænker på, hvorledes de daglige reklamer prøver at overbevise én om, at det og det er helt nødvendigt, for at kunne klare sig i vort moderne samfund.

Efter dette besøg beretter en deltager, som har boet i mange år i Canada, om en oplevelse han havde som ganske ung emigrant. Han havde arbejde på en farm langt ude i ødemarken. På stedet levede der også en eneboer oppe i bjergene, og denne havde hørt om den unge danskers ankomst. En dag mødte eneboeren op på gården, med dette ene ønske, at høre sit modersmål en sidste gang. Han var en gammel dansk udvandrer fra egnen syd for Rold, og efter mere end 50 år derovre, havde han næsten glemt det danske sprog. Han bad også om at høre en dansk sang, og mens vor deltager sang ”Jylland mellem tvende have”, løb tårerne ned af kinderne på dem begge. Da de sagde farvel, forsvandt eneboeren atter op i sine bjerge, og de så aldrig hinanden senere.

Vi fortsætter mod nord, krydser Rebildvejen, og kommer dermed over i Vedsted Skov. Her er for få år siden fundet en vaskeplads fra middelalderen. Der må engang have været et vandløb på stedet, for man kan endnu se de gamle sten anbragt som et bækkens bunden af terrænet.

Turen går videre mod Skørpinglund, og efter passage af Buderupholmvejen besøges en kulbrænder. Han var desværre ikke hjemme, men man kan godt danne sig et indtryk af hvordan arbejdet foregår, ved selv at gå rundt om ovnen og studere dens funktioner.

Længere fremme kommer vi til et stykke bøgeskov, som netop nu står helt på højdepunktet hvad flotte efterårsfarver angår. I denne skov ligger den ene bronzealderhøj efter den anden som smukke kupler på jorden, alle som følge af årstiden beklædt med nedfaldet bronzefarvet løv.

Efter frokost nær jernbanelinien, vender vi atter syd på mod vort udgangspunkt. Et sted i

skoven gemmer der sig en stor sten, hvorunder der er en sprække med lige akkurat så meget plads, at man kan kaste en 10 øre derind. Man skulle så få et ønske opfyldt, dette har også været meget brugt af patienterne på tuberkulosehospitalet, hvis største ønske naturligvis var at blive helbredt for den frygtede sygdom.

Da vi atter passerer Buderupholmvejen, gør vi et kort stop ved mindestenen for frihedskæmperen Niels Erik Vangsted, stenen er sat på det sted, hvor han blev skudt efter en nedkastningsaktion i 1943. Fra stedet er der ikke langt til Skørping hospital, og mens vi går forbi de forskellige afdelinger, får vi en god forklaring om hospitalets historie og anvendelse.

Nu var atter en herlig tur tilende, skønt vejr tillige, og en masse morsomme anekdoter om egnens befolkning oven i handelen.

På trods af, at anno 1987 nok vil huskes, som året med evig regn, er det nu lykkedes for holdet at gennemføre i alt 10 ture, uden at blive våde en eneste gang.

Også den sidste søndag blev en naturoplevelse af karat. Man er atter vendt hjem med en følelse af, at netop denne tur var toppen af kransekagen. Har vi sagt dette før?

I dag er mødestedet sat ved spejdernes ”Stendalshytten” dybt inde i skoven. Herfra går turen forbi Kyø Skovhus og Klodholm mod syd, vi besøger undervejs endnu engang skovens største kæmpehøj. Denne tur er med fortsat lagt således, at de af vore deltagere, som ikke var med på forårsturene, også får lejlighed til at bese nogle af skovens største seværdigheder.

Kæmpehøjen er fra yngre stenalder og dermed ca. 6000 år gammel, den er anlagt som enkeltmandsgrav og ikke mindre end 35 m. i diameter. Der er senere placeret nye begravelse langs randen af højen.

Den følgende etape er også en gentagelse fra forårsturene, og dog er alt anderledes denne gang: Turens retning, årstiden, farverne og lyset, ja hele skovens stemning. Vi passerer Rebild Skovhuse ved ”Bitte Hedekrog”, går gennem Havemosen med de flotte enebær og når endelig Store Økssø ved dens østbred.

Vi følger søen rundt i solens retning, og drejer fra mod Fruerskov, Mørkeskov og Fællesskov. Undervejs finder vi, efter megen søgning, en nylig anlagt sø. Qvistorff har blot besøgt stedet en enkelt gang, så alle med gummistøvler bliver opfordret til at sondere terrænet, og for første gang bliver holdet spredt for alle vinde, således at der for en gangs skyld må råbes højt for at finde sammen igen. Det er lige sådan et indslag, som gør turen værd at deltage i, man fornemmede en lille smule gamle dages orienteringsløb, hvor man somme tider havde tabt stedsansen totalt, men dog som regel ved forskellige hjælpemidler fandt næste post.

En lille gruppe melder tilbage, at søen er fundet og snart efter er alle på vej derned. Den er anlagt som en andedam med jorden ladet tilbage i midten, således at denne nu danner en lille ø derude i søen. Når engang naturen får sig retableret, vil der her opstå et virkeligt smukt naturområde.

Vi befinder os i nærheden af Troldefaldet og foderhuset hvor vi rastede på den allerførste tur. Qvistorff foreslår, at vi også spiser derovre i dag, altså tilbage gennem sump og krat for at komme på fast vej. Efter megen moslen og vandring, går vi pludselig på grusvej lige op af andesøen. Er der nogen som kan erindre, at Hr. Qvistorff tidligere ”pludselig har tabt orienteringen?”

Sidste etape i dag går også gennem kendte steder. I Trolde skoven præsterer Qvistorff at krybe igennem det forholdsvis lille øje i Prinsessetræet, flot klaret.

Fra Skovtårnet går det stejlt ned mod Store Stendal. Denne er et prægtigt stykke natur, som vi denne gang følger mod sydøst tilbage til vore biler.

Hermed var det slut med vore ture for denne gang, en sørgelig kendsgerning at måtte tage til efterretning. Men glæd jer venner, Qvistorff har beredvilligt lovet at arrangere en ekstra tur udover det fastsatte program, så derfor ikke farvel, men på gensyn til Juletur den 13. december.

Denne juletur skulle vise sig at blive starten til oprettelsen af Rold Skovs Venner.

Det specielle danske ord: Hygge, kan sættes som fællesnævner for årets juletur.

På grund af jagt i det planlagte område, måtte turen på mødestedet lægges om, således at vi denne gang besøgte et andet skønt sted, kaldet Fræer Purker, hvilket er et gammelt ord for småkrat.

Og så lykkedes det endnu engang for Qvistorff at tage ”gas” på os, for lige pludselig sagde han, ”Jeg ved ikke om jeg skal sige det, men det var altså meningen, at min kone ville møde os med lidt varmt til halsen. Men dette er jo nu desværre gået i vasken, hvad vi meget måtte undskylde.”

Vi var nogle stykker, som mente, at det var mere synd for den stakkels kone, som nu måtte fare rundt i skoven, uden at kunne forstå hvor vi blev af.

Nå, turen måtte gå videre, og både vejr og terræn var bare skønt. Alle hyggede sig med både historier og det at være ude i naturen. På et tidspunkt passerede vi Fræervejen ved Estrup Dam, og nu skete der noget uventet, for pludselig kom familien Qvistorffs hund springende ham i møde.

Og selvfølgelig, nede ved søen holdt fru Qvistorff med dampende varm gløgg og småkager til os alle. Tak for din måde at være på, men ærgerligt at vi atter engang skulle blive fuppet af din mand.

Efter denne opstrammer gik turen nu raskt tilbage til Skørping. Vi havde, som nogle af de første gæster på det genopførte Hotel Rebild Park, bestilt en let anretning, så vi kunne sige pænt farvel og god jul til hinanden.

Under dette måltid blev vi enige om, at dette her var alt for godt, til bare at skulle være slut.

Vi vil derfor prøve at danne ”*En forening til fremme af orienteringen i Rold Skov*”. *

Hvis nogle af os vil tage sig af det praktiske arbejde med at kalde folk sammen, opkræve et beløb til at dække de nødvendige udgifter etc., lovede Helge Qvistorff, at vi må henvende os til ham, om at arrangere nogle nye ture for os i tiden fremover.

Der blev fra mange deltageres side givet tilsagn om, at man gerne ville tage del i dette job.

Dette kan kun være udtryk for, at en flok mennesker med vidt forskellig baggrund, har fundet sammen om én fælles interesse: Nemlig at færdes i vor dejlige natur, og samtidigt lære at have alle sanser åbne for naturens skønhed, og for at kunne ”læse” de spor, af vidt forskellig art, som mennesker har efterladt sig igennem årtusinder.

Lad derfor denne beretning slutte med håbet om, at den kan bidrage til at den gode vane vi har fået med ”at vende tilbage til naturen”, vil fortsætte i den kommende tid.

Dette vil også være udtryk for, at Helge Qvistorff har formået, at overføre noget af sin entusiasme til os lærlinge, hvilket han hermed skal have en stor tak for.

♦ **Denne forening blev senere navngivet: Rold Skovs Venner.**

Per Andersen.